

[Statsministeren.]

føre en omkostningsforøgelse. Omkostningsniveauet bestemmes også af de offentlige udgifter; vi har bremset de offentlige udgifter, som man vil vide. Men omkostningsniveauet bestemmes naturligvis også af indtægter, af lønninger, og derfor er en indkomstpøolitik nu nødvendig. Men det må være en betingelse — og det er regeringen enig med de folk i, som har sagt det — at alle grupper i befolkningen er med til at holde igen, alle grupper undtagen de arbejdsløse og pensionisterne, folkepensionister og invalidepensionister. Regeringens helhedsplan er netop sådan afbalanceret, at alle grupper inddrages.

Men hvis det er rigtigt, at regeringens helhedsplan er den nødvendige medicin, som de fleste uden for denne sal mener den er, så må det jo undre, at så mange i denne sal åbenbart vender sig imod den.

Det må også undre, at der ikke anvises nogen anden vej. Jeg underkender ikke de forslag til beskæftigelsesforanstaltninger, som nogle fremfører — regeringen har tilsvarende forslag — men skal vi gå til kernen af problemet, skal vi virkelig hjælpe på arbejdsløsheden, så er det jo ikke lapperierne, der hjælper, og så er der ikke nogen anden plan, og der er ikke i dag peget på noget andet, som effektivt kan løse vore problemer. Intet har man peget på, som kunne give Danmarks arbejdsløse håb om at få arbejde igen, intet, som kan give udsigt til, at ikke nye tusinder mister deres job, intet alternativ, intet, der på én gang kan hjælpe på beskæftigelsen og på betalingsbalancen. Dertil hjælper i Danmarks økonomiske situation i dag kun én ting, og det er at holde pause med lønstigninger og prisstigninger.

Da jeg fremlagde planen i forgårs for folketinget, understregede jeg især 3 ting. Det var for det første, at vi ikke i en økonomisk krisetid kan lade et mindretal betale regningen for os alle. Nu må de, der arbejder og har arbejde, ofre en smule, give noget afkald for at sikre arbejde til dem, der ikke har noget at bestille.

Der har i denne debat været en enorm interesse for de beskæftigede og en tilsvarende næsten ligegyldig holdning over for de arbejdsløse, som i dag andrager 84.000. For det andet sagde regeringen i går i den tale, jeg holdt, at for at genskabe beskæftigelsen

og sørge for, at Danmark igen kan komme økonomisk på fode, må vi skabe ro i 1975, ro om lønningerne, som ikke må gå i vejret, ro om priserne ikke mindst på de daglige fødevarer, som ikke må stige, ro om prisen på tjenesteydelser, ro om avancer og udbytter og tantiemer, som ikke må være højere i 1975 end i 1974. Det tredje, jeg sagde, var, at disse ting skulle gennemføres nu og ikke hen på foråret, om overhovedet, for ellers ville vi i de kommende vinter måneder komme til at opleve en arbejdsløshed af et omfang, som vi hverken økonomisk eller menneskeligt kan leve med.

Det er rigtigt, at de indgreb, der her er tale om, har til forudsætning, at den danske befolkning i nogle måneder må opgive visse velerhvervede rettigheder. Landmanden vil ikke kunne tage det for sine varer, han har tænkt sig, købmanden vil ikke kunne sætte sin fortjeneste op, de højere tjenestemænd vil ikke kunne få så meget udbetalt, som de efter pristallet havde kunnet forvente. LOs medlemmer må leve 9 måneder længere med de eksisterende overenskomster.

Om dette sidste siger man: det er et indgreb i den frie forhandlingsret, og det er rigtigt, det er det. Ganske som helhedsplanen er et indgreb i købmandens ret til at tjene mest muligt på sine varer, som den er et indgreb i landmandens ret til at få mest muligt for sine produkter, som den er et indgreb i virksomhedernes ret til frit at fastsætte udbytte.

Regeringen har ønsket disse indgreb, har foreslået dem i en samlet plan for at bremse arbejdsløsheden, for at nedbringe den, for at genskabe fuld beskæftigelse. Vi har fundet, at fuld beskæftigelse er vigtigere for det danske samfund end i mindre end et år at skulle undvære den frie forhandlingsret. Jeg sagde i forgårs, at jeg var sikker på, at et stort flertal i den danske befolkning finder denne politik rigtig og nødvendig og retfærdig, og det er jeg stadig overbevist om.

Hvordan har så folketingets partier og medlemmer taget imod regeringens helhedsplan ved denne førstebehandling? Jeg har grund til at takke de partier, som har erklæret sig parat til at stå sammen med os. Jeg synes, det er beklageligt, at de partier ikke har flertal. Jeg har talt dem sammen, jeg har ikke overhørt indvendingerne fra det radikale venstre, men jeg tillader mig, hvis